

[Marie Christensen.]

disse Bemærkninger, og jeg vil henstille, at Lovforslaget bliver underkastet en meget grundig Udvalgsbehandling. Skulde jeg stemme i Dag, stemte jeg imod — det ved jeg. Hvilke Oplysninger der kan komme til at foreligge frem i Tiden, hvordan det kan gaa, og hvordan man kan komme til at se paa det, ved jeg ikke; jeg hører ikke til dem, der siger: Jeg gør det aldrig. Men i Dag vilde jeg stemme imod. Og saa er der en Ting til, man heller ikke maa glemme. Man siger, at det er en Forsøgslovgivning, og nu kan vi se, hvorledes Forsøget falder ud. Men det kan man jo slet ikke se. Man kan regne ud, hvad Samfundet maaske vil spare, men hvordan de Menneskers sjælelige Tilstand bliver, og hvordan den vilde være blevet, hvis Indgrebet ikke var blevet foretaget, det magter vi ikke at afgøre, og derfor er det et saa vanskeligt Omraade at gøre Forsøg paa.

Justitsministeren (Rytter): Det fremgaar jo af alle Ordførertalerne og af Udtalelser fra alle de øvrige Medlemmer, der har haft Ordet, med hvor stor Interesse det foreliggende Lovforslag omfattes her paa Rigsdagen. Jeg takker de forskellige Medlemmer, som har haft Ordet, for den Interesse, de har vist, og for den Tilslutning, som man i det store og hele har givet Lovforslaget.

De nærmere Enkeltheder vil vi jo nu kunne drøfte i Udvalget; jeg synes i og for sig, de er bedre egnet til Drøftelse dér, hvor vi jo eventuelt kan faa tilkaldt sagskyndige. Ved denne Lejlighed skal jeg derfor kun knytte nogle faa Bemærkninger til enkelte af de faldne Udtalelser.

Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) syntes, at der var nogen Modstrid mellem Folketingets Udvalgsbetænkning og Lovforslaget, idet man i Udvalgsbetænkningen pointerede, at det var Sundhedsstyrelsen og Retslægeraadet, der eventuelt afgjorde, hvilket Indgreb der skulde foretages, medens det efter Lovforslaget skulde hvile paa Frivillighedens Grund. Det er ikke rigtigt. Man har i § 1 forandret Ordene saaledes, at Paragraffen ikke begrænses til enten Sterilisation eller Kastration, men saaledes, at den omfatter begge Dele, i den Hensigt, at Justitsministeriet saa efter indhentet Erklæring fra Sundhedsstyrelsen og Retslægeraadet kunde afgøre, hvilket af disse Indgreb det skulde være, uden at Lovforslagets § 1 skulde være til Hinder derfor. Grundtanken, at vedkommende frivilligt

skal forlange det, gælder begge Indgreb; men Loven skal ikke være til Hinder for en af de to Fremgangsmaader. Hovedbetragtningen: at vedkommende skal ønske denne Behandling, staar altsaa fast. Men Paragraffen maa ikke sige, at det kun er denne ene Maade, det skal ske paa, og derfor giver § 1 Adgang til begge Fremgangsmaader.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) nærede Tvivl om, hvor langt man kunde gaa med Hensyn til Samfundets Ret til at gribe ind overfor disse Mennesker. For mig staar Bestemmelsen i § 1 slet ikke som nogen Ret for Samfundet til at gribe ind, men derimod som en Ret for Samfundet til at give sit Samtykke til en Operation, vedkommende selv forlanger udført. Det er dette, der er Kardinalpunktet i § 1, og derfor er jeg saa enig med det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen) i, at kunde vi undvære § 1, saa var det bedst. Men Sagen er jo den, at Lægen ikke kan foretage Indgreb, medmindre der foreligger Lovhjemmel derfor.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa, at Udtryksmaaden i § 1, 1ste Stykke, var lidt uheldig, for det var maaske blot Hemningerne, der var for svage. Jeg tror ikke, vi skal ind paa det individuelle, om Hemningerne er svage eller ej; det afgørende er, om Kønndriften er abnorm i det enkelte Tilfælde.

Ægtefællens Samtykke udkræves, men hvis de paagældende er separeret, vil jeg antage, at man i de fleste Tilfælde vil se bort fra denne Bestemmelse. Jeg kunde endda tænke mig at gaa lidt længere end til separerede, jeg kunde tænke mig Tilfælde af faktisk Adskillelse — naar f. Eks. den ene Ægtefælle var rejst til Amerika —, hvor det vilde være urimeligt at kræve Samtykke. Men det er umuligt nøjagtigt at formulere det for alle Tilfælde, det maa blive Justitsministeriets Sag i hvert enkelt Tilfælde at afgøre, om man skal indhente Samtykke eller ej.

Derimod kan jeg, som ærede Medlemmer vil vide, ikke gaa med til en Udvidelse af § 2, og det udelukkende, fordi vi saa ikke har de Garantier, som man fra alle Sider her i Tinget har ønsket. Derfor synes jeg ogsaa, man skulde blive staaende ved det, der her er foreslaet.

Jeg er enig med det ærede 16de tingvalgte Medlem i hans Opfattelse af § 1. Hvis vor Lovgivning var saaledes, at en Læge kunde foretage denne Operation, ogsaa uden at det var nødvendigt af lægelige Grunde, af Hensyn til den paagældendes Helbred, saa havde jeg ikke noget imod at